

Conclusie

van de Advocaat-Generaal N. Edon
in de zaak B 2000/1 – R. Gérard tegen Benelux-Merkenbureau

Mevrouw Raphaëlle Gérard is ambtenaar bij het Benelux-Merkenbureau, waar zij op 17 mei 1989 in dienst is getreden.

Bij het Benelux-Merkenbureau is een personeelsbeoordelingssysteem ingevoerd. Om het functioneren van de personeelsleden op een efficiënte wijze te toetsen wordt gebruik gemaakt van drie beoordelingsvormen: de formele beoordeling, de verkorte beoordeling en het functioneringsgesprek.

Op 16 november 1998 kreeg mevrouw Gérard een verkorte beoordeling over het jaar 1998. Haar functioneren als geheel werd met “goed” gewaardeerd. Daar mevrouw Gérard niet tevreden was met deze uitkomst, vroeg ze om een formele beoordeling. In de formele beoordeling van 26 november 1998 werd de beoordeling “goed” voor de functievervulling als geheel gehandhaafd.

Bij schrijven van 10 december 1998 vraagt mevrouw Gérard de formele beoordeling te herzien overeenkomstig de beoordeling in het jaar 1997 “zeer goed”, aangezien haar niets concreets kan worden verweten ten opzichte van de uitkomsten van 1997 en er in de bestreden beoordeling daarentegen sprake is van een verbetering. Wegens de weigering van het Benelux-Merkenbureau om op de formele beoordeling van 26 november 1998 terug te komen, stelt mevrouw Gérard intern beroep in.

De Raadgevende Commissie heeft op 10 september 1999 advies uitgebracht en adviseert daarbij de aangevallen beoordeling opnieuw in overweging te nemen.

Het Benelux-Merkenbureau handhaaft bij een beslissing van 4 februari 2000, waarin over het interne beroep wordt beslist, de formele beoordeling van 26 november 1998.

Mevrouw Gérard stelt beroep in tegen deze beslissing door een verzoekschrift in te dienen bij de griffie van het Hof op 31 maart 2000. Ze verzoekt het Hof de definitieve beslissing van 4 februari 2000 te vernietigen, voor recht te verklaren dat de beoordeling van verzoeksters functievervulling over het jaar 1998 de waardering “zeer goed” moet krijgen, het Benelux-Merkenbureau te veroordelen tot betaling, binnen een maand na de te nemen beslissing, van een bedrag gelijk aan een periodieke verhoging vermeerderd met de expatriatietoelage vanaf 1 januari 1999, tot betaling van de aan dat bedrag verbonden belastingen en sociale lasten, de compensatoire interesten vanaf 1 januari 1999, en ten slotte de kosten die op 100.000 BEF worden geraamd.

Ten aanzien van de ontvankelijkheid van het beroep

Het administratiefrechterlijk beroep voor het Hof, dat op 31 maart 2000 door indiening ter griffie van een daartoe strekkend verzoekschrift is ingesteld, is gericht tegen de beslissing van 4 februari 2000, waarin het Benelux-Merkenbureau over het interne beroep van verzoekster besliste.

Deze beslissing is genomen meer dan drie maanden nadat de Raadgevende Commissie haar advies had uitgebracht. Hoewel uit geen enkel stuk blijkt op welke datum het advies aan het gezag ter kennis is gebracht, moet ervan worden uitgegaan dat het advies werd medegedeeld zodra het is uitgebracht, overeenkomstig artikel 9 van het Aanvullend Protocol inzake de rechtsbescherming van de personen in dienst van de Benelux Economische Unie, dat van toepassing is op de personen in dienst van het Benelux-Merkenbureau.

Verzoekster bevindt zich echter niet in een toestand van uitblijven van de beslissing, waartegen ze grieven had kunnen opperen.

Krachtens artikel 17 van het Aanvullend Protocol wordt het beroep ingesteld door indiening van een daartoe strekkend verzoekschrift bij de griffie van het Hof binnen twee maanden, nadat het aangevallen besluit aan verzoeker is bekend geworden, of een afwijzende beschikking, overeenkomstig de bepalingen van hoofdstuk III (met betrekking tot het uitblijven van de beslissing), geacht wordt te zijn genomen. Van een beroep tegen het uitblijven van de beslissing is dus slechts sprake bij gebrek aan een uitdrukkelijk besluit van het gezag. Voor zover in casu het gezag uitdrukkelijk over het interne beroep heeft beslist en dit uitdrukkelijke besluit overigens is genomen binnen de termijn voor het indienen van een beroep bij het uitblijven van de beslissing, bestrijdt verzoekster terecht de beslissing van 4 februari 2000.

Hierbij gaat het overigens om een beslissing waartegen beroep kan worden ingesteld aangezien de bepalingen in het Bezoldigingsreglement van de ambtenaren in dienst bij het Benelux-Merkenbureau in de mogelijkheid voorzien tot een extra periodieke verhoging enkel ten voordele van de ambtenaren die de beoordeling “zeer goed” of “uitmuntend” hebben gekregen.

Derhalve is het beroep ontvankelijk.

Ten gronde

Verzoekster voert tegen de aangevallen beslissing een middel aan, dat klaagt over een gebrek aan motivering of tegenstrijdige motieven. Ze beroept zich bijgevolg op de schending van substantiële vormvereisten, waarbij wordt aangetekend dat het middel niet zozeer de vorm dan wel de inhoud beoogt, voor zover hierin betoogd wordt dat de aangevoerde motieven ter rechtvaardiging van de aangevochten beslissing ofwel niet relevant ofwel ongegrond zijn.

De formele beoordeling van de functievervulling door verzoekster in 1998 behelst de volgende algemene gezichtspunten: “kennis”, “zelfstandigheid”, “communicatieve vaardigheden”, “sociale vaardigheden” en “gedrag in de werksituatie”. Naar deze verschillende aspecten wordt gekeken aan de hand van een aantal criteria, bijvoorbeeld zich mondeling kunnen uitdrukken, zich schriftelijk kunnen uitdrukken (“communicatieve vaardigheden”), omgaan en samenwerken met collega’s, en optreden naar buiten (“sociale vaardigheden”).

Op het gebied van “kennis”, “zelfstandigheid” en “gedrag in de werksituatie” is de score “zeer goed”. De “communicatieve vaardigheden” en de “sociale vaardigheden” krijgen de vermelding “goed” resp. “redelijk”. Voor de functievervulling als geheel is de score “goed”.

Deze vermeldingen komen overeen met de volgende beoordelingen krachtens het Beoordelingsvoorschrift Benelux-Merkenbureau (toelichting bij artikel 4 ad 8):

“zeer goed”: de functie wordt in alle opzichten door het personeelslid vervuld op een wijze die de gestelde normen te boven gaat;

“goed”: het personeelslid voldoet voortdurend in alle opzichten aan de gestelde normen;

“redelijk”: het personeelslid voldoet min of meer aan de gestelde normen. Naast minder sterke punten in onderdelen van de functie-uitoefening komen voldoende andere functie-onderdelen die op een goede wijze worden uitgeoefend.

In het raam van de in het Beoordelingsvoorschrift vastgelegde procedure, wordt de beoordeelde medewerker voor een functioneringsgesprek uitgenodigd. Dit gesprek vond plaats op 26 november 1999 en hiervan is een verslag opgesteld.

Indien er geen rekening wordt gehouden met de tijdens het beoordelingsgesprek door de medewerker geuite bezwaren kan hij alsnog een schriftelijke klacht indienen bij de beoordelingsautoriteit. Verzoekster heeft eveneens deze mogelijkheid aangewend.

De procedure voorziet dus in de mogelijkheid voor de medewerker om het over hem uitgebrachte oordeel ter discussie te stellen. Zodoende moet de beoordelaar zijn evaluatie over bepaalde algemene gezichtspunten alsook de bijbehorende score verantwoorden en hetzelfde geldt voor de beoordelingsautoriteit met betrekking tot haar beslissing tot handhaving van de aangeklaagde beoordeling.

De beoordeling berust weliswaar op een door de beoordelaar verwoorde mening, hetgeen inhoudt dat hij over een beoordelingsbevoegdheid beschikt, waaruit enige subjectiviteit overigens niet te bannen is; toch blijft het dat, juist omdat de beoordeelde medewerker bij dat proces wordt betrokken, de subjectieve component tot een minimum wordt herleid. Het lijkt mij in elk geval niet mogelijk te stellen dat in casu de aangevochten beslissing door subjectiviteit wordt aangetast reeds doordat de beoordelingsautoriteit zich niet heeft aangesloten bij het standpunt van verzoekster, dat eveneens – hoe kan het anders – subjectief is te noemen.

Ter ondersteuning van de beweerde afwezigheid van geldige, daadwerkelijke motieven die de evaluatie over het jaar 1998 kunnen rechtvaardigen, beroept verzoekster zich op haar resultaat in het jaar 1997, waarvoor haar functioneren als “zeer goed” werd aangemerkt. Zij verwijst met instemming naar de conclusies van de Raadgevende Commissie, waarin te lezen staat dat “enig gegeven waaruit zou kunnen worden afgeleid dat zich in het beoordelingsjaar 1998 feiten hebben

voorgedaan die tot een minder positief oordeel zouden moeten leiden, noch uit de stukken noch uit het verhandelde ter zitting naar voren is gekomen.”

Van meet af aan moet worden opgemerkt dat de beoordeling over 1997 niet als enige maatstaf bij het toetsen van de beoordeling over 1998 kan dienen. Bij de beoordeling over 1997 heeft het gezag, om redenen die in de Memorie van Antwoord worden uiteengezet, gemeend geen rekening te moeten houden met een aantal feiten en bevindingen die voor een oordeel over de functie vervulling door verzoekster minder gunstig hadden kunnen uitvallen. Het stond het gezag vrij om dit te doen. Dat betekent evenwel niet dat het gezag eveneens alle feiten en bevindingen met betrekking tot het beoordelingsjaar 1998 buiten beschouwing moest laten.

De beoordelingsautoriteit heeft ter verantwoording van de beoordeling verwezen naar een aantal feiten en constatering:

- m.b.t. het gezichtspunt “sociale vaardigheden” (omgaan en samenwerken met collega’s) merkt het gezag onder meer op dat behoefte bestond om de beslissing van 1997, waarbij verzoekster een aparte werkplek toegewezen kreeg, te handhaven, aangezien het opnieuw doen intrekken van verzoekster bij haar collega’s van de classificatieafdeling onvermijdelijk tot nieuwe onenigheid zou hebben geleid.

Verzoekster verzet zich niet tegen de in 1997 genomen maatregel: in het kader van de beoordelingsprocedure geeft ze in haar schriftelijke klacht te kennen dat “de aparte kamer een door de Directie terecht genomen maatregel is”, terwijl ze tevens betwist dat “de door sommigen met een onmiskenbare onbeleefdheid in de hand gewerkte krachtsverhoudingen” haar toe te rekenen zijn.

Uit de constatering van de Raadgevende Commissie dat de apartplaatsing, die aanvankelijk als tijdelijke maatregel was bedoeld, gedurende het gehele jaar 1998 tot voldoening van verzoekster en de directie is gehandhaafd, kan naar mijn mening niet worden afgeleid dat het aspect “sociale vaardigheden” een betere vermelding dan in de aangevallen beoordeling had moeten krijgen. Niet betwist wordt dat in 1997 tot apartplaatsing is beslist om een einde te maken aan de spanningen binnen de classificatieafdeling. Daar verzoekster geen enkele wijziging in verband met de bestaansredenen van deze maatregel in 1998 aanhaalt, komt de stelling van het gezag dat handhaving van deze maatregel in 1998 slechts te verklaren is door de noodzaak nieuwe spanningen en onenigheid binnen de classificatieafdeling te vermijden, niet als kennelijk onterecht over.

Verzoekster betwist weliswaar dat de spanningen binnen de classificatieafdeling aan haar toe te schrijven zijn en legt de verantwoordelijkheid daarvoor bij andere medewerkers; toch leek de enige manier om de spanning weg te nemen het apart plaatsen van verzoekster, die overigens, zoals gezegd, niet klaagde over de handhaving van deze maatregel.

Onder deze omstandigheden is de beoordeling van het omgaan en de samenwerking met collega’s niet louter subjectief en willekeurig tot stand gekomen. Het gezag heeft trouwens de sociale vaardigheden beoordeeld met betrekking tot het jaar 1998 en niet met betrekking tot het jaar daarvoor.

- aangaande de "sociale vaardigheden" (optreden naar buiten) en de "communicatieve vaardigheden" (zich mondeling kunnen uitdrukken) maakt het gezag melding van het volgende:

*steeds weer terugkerende klachten in verband met de omgang van verzoekster met de deposanten en gemachtigden. Voor de referentieperiode wordt met name gepreciseerd dat de heer Simon, adjunct-directeur van het Bureau, persoonlijk is benaderd door een gemachtigde die erover klaagde dat verzoekster hem bleef tegenwerken in een zaak die reeds in onderling overleg met de leidinggevende van verzoekster was afgedaan.

*terughoudendheid van de OMPI om met verzoekster in contact te treden, hetgeen de directie ertoe gebracht heeft verzoekster tijdens de referentieperiode niet langer de behandeling van internationale aanvragen toe te vertrouwen, in het belang van de goede werkrelaties tussen het Benelux-Merkenbureau en de OMPI. Het gezag wijst op de tactloosheid en starheid van verzoekster in haar telefoongesprekken.

Verzoekster merkt op dat van de zijde van de deposanten en gemachtigden ook tal van positieve commentaren op haar optreden zijn gegeven. Ze is ook van mening dat het aan het gezag staat te bewijzen dat de klachten waarvan melding wordt gemaakt, wel reëel zijn. Wat de moeilijkheden met de OMPI betreft, ziet verzoekster de oorzaak ervan niet in (zie MeMo van 11 maart 1998 aan de heer Launspach).

Waar het gaat om de betrekkingen met de OMPI moet worden aangenomen dat de verklaringen van het gezag inzake de terughoudendheid van deze instelling om beroepsmatig contact met verzoekster te hebben, voldoende nauwkeurig en omstandig zijn (zie schrijven van 12 maart 1998 van de heer Launspach aan verzoekster, alsmede het schrijven van 15 februari 1999 van de adjunct-directeur, de heer Simon) zodat ze, de bezwaren van verzoekster ten spijt, niet als kennelijk onterecht zijn aan te merken.

Hetzelfde geldt voor de door de heer Simon ontvangen klacht, die hij met zoveel woorden vermeldt in zijn schrijven van 15 februari 1999 (waarnaar in de aangevallen beslissing wordt verwezen).

Onder deze omstandigheden lijkt de beoordeling van bovengenoemde gezichtspunten niet louter subjectief of willekeurig te zijn.

Bijgevolg - zonder dat het aspect "communicatieve vaardigheden" in zijn onderdeel "zich schriftelijk kunnen uitdrukken" nog nader onderzoek behoeft - ben ik van oordeel dat het beroep ongegrond is.

Tot slot concludeer ik dat uw Hof het beroep ontvankelijk, doch ongegrond zou verklaren.

Luxemburg, 25 augustus 2001.